

24. januára 2002 uplynulo desať rokov od začiatku prípravy prvých misijných dobrovoľníkov - laikov. Misionár don Jozef Daniel Pravda, ktorý sa vrátil z Afriky, začal prieskum v Rusku, kde by sa perspektívne mohli usadiť saleziáni. Z okružnej cesty poslal zopár listov, ktoré boli uverejnené v novinách. Po návrate vyzval členov saleziánskej rodiny, aby začali prípravu na misiu.

Na prvé stretnutie, ktoré bolo 24. januára 1992 prišla iba malá hŕstka nadšencov - kňazov, rehoľných sestier, laikov, spolupracovníkov, aby začali pripravovať pôsobenie na Sibíri. V tom čase nik netušil, čo sa udeje za jedno desaťročie. Dnes sme svedkami veľkého Božieho požehnania. Za desať rokov sa vystriedalo na Sibíri 56 misijných dobrovoľníkov - laikov v aktívnej pomoci saleziánom. Temer štvrtina z nich zotrvala v misii dlhšie ako rok. Dosah tejto prípravy vidíme v hlboknej osobnej metanoie u každého, ako to sami popísali v týchto spomienkach. Po návrate sa mnohí angažujú v rôznej misijnej činnosti, alebo chodia aj na kratšie pobyty počas prázdnin na Ukrajinu. Poniektorí pracujú doma v misijných krúžkoch, vo farnostiach, v školách. Keď sme uvažovali ako zachytiť túto históriu, poprosili sme misijných dobrovoľníkov, ktorí boli na Sibíri, aby spísali svoje zážitky do krátkeho misijného životopisu, ktorý by obsahom vystihoval podstatu ich spolupráce s Božou výzvou. Nie je ľahké napísať na jednu stranu to, čo človek zažije za rok - tri či šesť rokov. Za ten čas sa vystriedajú u človeka všetky ľudské city a všetky druhy správania. A pretože ešte nie sme svätí ale hriešni, máme za sebou i čas utrpenia, bolesti, zranenia. Ale všetko lieči Boh, ako sa to dozviete z tejto útlej knižky. Zaiste, nie je tam všetko, čo sme mali v predstave, ale rešpektujeme právo autorov, ktorí písali o veciach podstatných pre ich duchovný rast. Veríme, že Pán cez písané slovo niekoho osloví, povzbudí. Čitateľom posielame naše skromné rozprávania, ktoré nech slúžia iba na väčšiu česť a slávu Božiu. Knihu sme nekoncepovali pre oslavu našich zásluh, pretože sme boli často tie neostre motyky, ktoré len ťažko preorávajú prvé brázdy doteraz neskyprenej zeme. Táto knižička nadväzuje na prvú publikáciu laikových misionárov o Sibíri z roku 1996, ktorá bola napísaná v roku saleziánskych misii, pod názvom "SVETLÁ NÁDEJE". Za tie roky sa veľa zmenilo. Okrem mládežníckeho domu v Aldane postavil sa mládežnícky dom v Jakutsku a začalo sa s výstavbou kostola na sídlisku hlavného mesta Jakutsk. Za jedno desaťročie vyrástli nielen dve slovenské saleziánske strediská na Sibíri, ale utvorili sa aj nové spoločenstvá v Chatystyre, v Čagde, v Nerijungri a v ďalších menších mestečkách. Jakutsko, aj vďaka humanitárnej pomoci I pozná priateľov zo Slovenska, ktorých prvoradým zámerom je sprostredkovanie učenia Ježiša Krista, ktorý prináša všetkým nádej a spásu bez ohľadu na postavenie, rasu či spoločenskú triedu. Spoznávajú aj vy Božie tajomstvá, zázraky, ktoré Boh koná aj dnes. Počúvajte čo sa deje, keď sme vedení Duchom Svätým. Premýšľajte o tom, čo ste čítali.

24. januára 2002 na sviatok sv. Františka Saleského

Ponúkame vám zopár ich skúseností. Nech sa páči, čítajte:

"...lebo som bol hladný a dali ste mi jesť, bol som smädný a dali ste mi piť..."

Do Aldanu som prišiel v roku 1994 s jednou výpravou mladých, ktorí sa po prázdninách vrátili na Slovensko. Po počiatocnej inkulturácii som sa venoval väčším chlapcom, no najviac tým, čo skončili svoj pobyt v sirotinci a nemali kam ísť. Don Daniel nám postupne dal na obývanie jednu časť domčeka, kde boli dve izby a kuchynka. Zakúsil som s nimi veľa dobrodružstva, lebo chlapci, keď mali prijať poriadok, či disciplínu vo vzťahoch, dobre vyskúšali aj mňa v trpezlivosti, skromnosti, húževnatosti. Chceli vedieť, čoho všetkého sa vzdám a čo som si nerozdal, to mi ukradli... Poniektorí sa dali na dobrú cestu a zaradili sa do života. Iných stiahol prúd sveta.

Práca s mládežou bola iba jedna zložka mojej činnosti, lebo som robil údržbára celého domu a odstraňoval všetky neuhy novostavby v Aldane. Suterén domu zatekal a stenám padali omietky. Bolo potrebné vytvoriť teplé prostredie na stretnutia mladých. Tak sme nakúpili drevo a obložili ním chladné steny. Neskôr sme zlikvidovali odpad vôkol nášho domu, ktorého bolo neúrekom a po niekoľkých rokoch sme menili kotle, ktoré nám robili ťažkosť. V takom dome je práca až - až, hlavne, keď nasneží za noc meter snehu a ráno treba vyjsť z domu. Sneh treba poodhadzovať zo strechy a okolia. Osedlával som aj „železného tátoša" a nemálo skúsenosti som nadobudol na „safari-sibírskych" cestách, zvlášť v zime. Ved' misionári ustavične prevážajú nejaký náklad humanitárnej pomoci do chudobných obydľí, do zatopených dedín, alebo na iné miesta.

Po troch rokoch som prišiel slúžiť do hlavného mesta. Tam vystavali veľké mládežnícke stredisko, ktoré potrebovalo skúseného údržbára. Trochu som pracoval s chlapcami v stolárskej dielni. Bolo tu tiež veľa práce s kontajnermi humanitárnej pomoci. Nie málo starostí narobí rozvoz toho, čo ľudia zbierajú celý rok. A zachovať pritom spravodlivosť a taktnosť, aby sa nik neurazil ani nezávidel tomu druhému. Práca v Jakutsku bola ešte viac náročná nielen v apoštoláte mladých, ale aj v pomoci starším. Keď sa striedali dobrovoľníci zo Slovenska, bolo potrebné ich priviesť a odviesť z letiska, trocha sprevádzať a usmerňovať. Kedykoľvek to bolo potrebné, vypomáhal som v Aldane.

Zakúpená chatka v Tobuku pre oddych mladých pri rieke Aldan potrebovala vždy nejakú údržbu a rovnako sa opravy robili aj v Čagde. Práca bolo vždy viac ako síl, ale Pán nechce, aby sme sa zdierali len vo fyzickom vyčerpaní, ale aj v duchovnom pôsobení.

Po siedmich rokoch som sa vrátil domov. Hovorí sa, že sedmička je plnosť, aj plnosť milostí, ktoré som počas pôsobenia dostal. Mnohým som krstným či birmovným otcom a to je modlitbový záväzok na celý život. Na tento čas sa nedá zabudnúť. Bude zrejme

Napísal Administrator
Piatok, 21 November 2008 14:49

potrebných ďalších sedem rokov, aby som sa na udalosti Pána, ktoré aj s nami robil, dokázal pozrieť z iného uhla. Počas toho pobytu sa upevnili moje priateľstvá so Slovákmi, Jakutmi a Rusmi, ktorých som za ten čas nemálo spoznal a snažil som sa byť im priateľom, bratom.

Žiť na Sibíri nie je tak ťažké ak nás vedie Pán, ak sa my nechávame Ním viesť. Častokrát doma sú situácie ťažšie a po návrate som zistil, že Slovensko má tiež svoje misijné územia.

Pavol Bôžik, odb.majster so stredným vzdelaním, v službe u saleziánov ako laický brat, teraz zamestnaný ako vychovávateľ.

"Chodte do celého sveta a hlásajte evanjelium." (Lk 16,15)

Nikdy som si nemyslela, že svoj život spojím s učiteľskou dráhou. Keď som skončila vysokú školu, zachytil ma Pánov hlas, aby som ho nasledovala na Sibíri. Nebolo to ľahké rozhodnutie, ale ako sa ukázalo ani nie neriešiteľné.

Veľmi ma zachytila príprava, kedy sme horlivo hľadali osoby, ktoré by chceli niečo darovať na humanitárnu pomoc a potom sme veci balili a pripravovali na odchod. Nebolo toho málo a ku koncu odchodu našich saleziánov som obdivovala ich odvahu ísť s takým nákladom a trikrát ho prenášať cez rôzne dopravné prostriedky.

V roku 1993 som svoju učiteľskú „kariéru“ začala v aldanskom lýceu, kde som učila anglický jazyk. Nebolo to spočiatku ľahké, lebo autoritu si treba vybojovať a tiež dôveru v kolektíve učiteľov. Celý svoj voľný čas som bola medzi mladými, ktorí prichádzali aj do mládežníckeho strediska učiť sa hrať na gitare, na katechézu alebo iba tak pohrať sa. S dievčatami sme mali stretká, mesačné duchovné obnovy a duchovné cvičenia.

Spolu s misionármi sme sa plavili do okolitých dedín, alebo na málo pojazdných cestách brázdili dlhé cesty do Chatystiru, Ugina, Ugajanu a inde. Neskôr som učila náboženstvo aj v Leninskom a cez prázdniny s mladými zo Slovenska sme navštevovali aj odľahlejšie dediny. Keď sa začala ukazovať možnosť, že by mohli saleziáni pôsobiť aj v hlavnom meste, niekoľkokrát som sa stretla so začínajúcim spoločenstvom. Bolo to veľmi obohacujúce.

Pán mi dal príležitosť zúčastniť sa aj na konferencii katechétovej a reevanjelizátorov Ruska v roku 1994. Bola to veľká udalosť, ktorá prvýkrát bola organizovaná vo východnej oblasti Sibíri v Novosibirsku. V tom čase sa začala budovať nová katedrála, začal vychádzať informačný mesačník o živote Katolíckej cirkvi na Sibíri. Týmto spôsobom sme sa vzájomne informovali o rôznych náboženských, sociálnych či vzdelávacích akciách, ktoré sa poriadali pre domácich. Neskôr začali v Novosibirsku natáčať i video o živote katolíkov v jednotlivých oblastiach, a tak sa spoločenstvá utužovali vo viere. Bolo milým prekvapením, keď som sa s mnohými Slovákmi zoznámila práve v Rusku.

V rámci inkulturácie som sa musela inkulturovať aj na domácu prácu ako je pranie či žehlenie, brigádovanie s mladými, keď sme si pripravovali evanjelizačné miesta. Tešilo ma, keď domáce dievčatá javili záujem o túto prácu a vzmáhali sa v Božej múdrosti. No

Napísal Administrator
Piatok, 21 November 2008 14:49

zároveň som si uvedomila, aké sú krehké vo všetkých rozhodnutiach a ako často víťazili vonkajšie okolnosti viac ako ich vnútorné presvedčenie. Po návrate domov som ich listami povzbudzovala a v roku 1997 som mala príležitosť ich cez leto navštíviť a povzbudiť vo viere.

Počas diaľkového štúdia teológie som si uvedomovala svoju zodpovednosť za misie a spolu s ďalšími dobrovoľníkmi sme odovzdávali svoje skúsenosti tým, čo sa pripravovali na odchod. Časť svojich letných či zimných prázdnin som strávila s deťmi na Ukrajine. Teraz sa venujem mládeži vo farnosti, aby aj oni čo najviac načerpali z hlbokého mora Božej dobroty. Nie nadarmo sv. Otec Ján Pavol II. povedal, že viera rastie rozdávaním. Pocítila som to na vlastnej skúsenosti v Rusku, ale aj doma pri ukončení štúdia v roku 2001.

Mária Čaputová, t.č. učiteľka na Základnej škole v Ivanke pri Dunaji. Pôvodne vyštudovala vedecké informácie na FFUK, po návrate z Ruska ukončila štúdium teológie na CMBF UK a pôsobí aj ako katechéta.

„Zvádzal si ma Pane, a ja som sa nechal zviest’...!“ (Jer.20,7)

Začalo sa to všetko jedným krátkym listom, uverejneným v časopise. Salezián don Jozef Tóth písal: „Uvítali by sme tu v Aldane skupinku mladých na leto - organizovať tábor, evanjelizovať mladých...“ Chytilo ma to za srdce a nadšene som si hovoril: „To by bola nádhera! Služiť ľuďom, hovoriť o Bohu tým, ktorým to 70 rokov zakazovali, pomáhať našim slovenským misionárom v Rusku...“

Ale zároveň tu boli rozpaky - kamže ja pôjdem, čože ja dokážem? Veď som nesmelý, nemám žiadne skúsenosti a ešte k tomu som melancholik...

„Zvádzal si ma, Pane,...“ Pán mi poslal do cesty partiu mladých zo saleziánskeho strediska na Trnávke, ktorí sa na misijný pobyt pripravovali pod vedením nadšeného novokňaza don Lacka Stanka. Prijali ma srdečne medzi seba, dali mi svoju dôveru, priateľstvo. Medzi nimi som cítil, že rastiem, že som spoluzodpovedný za náš spoločný plán...

Leto 1994 sme strávili v Aldane, kde sme pracovali ako animátori v Táboře milosrdenstva- tak sme nazvali detský letný tábor. Chodili sme na výjazdy do dedín a za deťmi do detských domovov. Prežili sme krásnu skúsenosť, že Boh s nami ráta a že naše modlitby i naše vyhrnuté rukávy môžu pomôcť k obráteniu a k spásu mnohých bratov a sestier. Ale čo ďalej, hovoril som si po návrate. Ako pokračovať v tejto skúsenosti, aby nebola len epizódou, ale trvalým projektom pre život?

„Zvádzal si ma, Pane, a ja...“ ja som v tom roku nastúpil ako kandidát na saleziánsky rehoľný život do Provinciálneho domu v Bratislave. Po pár mesiacoch mi dal otec provinciál, don Ernest Macák, ponuku: „Chcel by si viesť prípravu ďalšej skupinky misijných dobrovoľníkov na Sibír? Zaskočilo ma to, veď ja... taký mladšas, také ucho a už taká zodpovednosť?

„Neboj sa, ubezpečil ma, saleziáni v Žiline Ti pomôžu“. ..."Zvádzal si ma, Pane"...tak som

Misijné dobrovoľníctvo SDB v Rusku II.

Napísal Administrator

Piatok, 21 November 2008 14:49

každé dva týždne cestoval do Žiliny a spolu s Evou Senkovou a don Igorom Hajzokom sme formovali novú partiu misijných dobrovoľníkov. V lete 1995 sme do Jakutska a Aldanu cestovali desiat a opäť horlivo pracovali medzi deťmi a mládežou. Delili sme sa so svojou vierou s členmi mladého kresťanského spoločenstva. Šesť dobrovoľníkov - Janka Grešáková, Dano Kratka, Rasťo Omasta, Peter Mikovec, Janka Martinkovičová a Mária Majcherová zostali v Aldane a Jakutsku po celý rok. Aj ja som mal tú túžbu, ibaže... na Slovensku som v tom roku nastúpil do noviciátu, pretože som odpovedal na Ježišovo volanie, aby som svoj život zasvätil Jemu a mladým Saleziánskej spoločnosti. Aj ako mladý salezián som mohol ďalej „zvádzaný Pánom“ rozvíjať skúsenosť misijného dobrovoľníctva. Po ďalšie roky 1996-1997 a 1997-1998 som mal za úlohu pripravovať ďalšie skupinky mladých záujemcov o misijnú prácu na Sibíri. Stretali sme sa cez víkendy v Žiline, alebo na chate v Terchovej. Druhý rok prebiehala príprava mládencov z Oravy, Žiliny a Ružomberka na chate v Námestove. Mám z tých rokov veľmi pekné zážitky a hlbokú radosť z toho, ako sme spoločne hľadali spôsob, ako realizovať Božie volanie v našom živote. Popri snahe vytvárať zohraté spoločenstvo a a učiť sa žiť otvorené priateľské vzťahy, sme sa formovali aj prakticky spoločnou prácou, príležitostnými apoštolskými podujatiami, ktoré sme pripravili pre mládež. Učili sme sa aj rôznym zručnostiam a trénovali ruštinu. Duchovným sprevádzaním a praktickými úlohami nás obohacoval don Pavol Michalka.

Nuž a Ježiš išiel vo svojom volaní ďalej... "Zvádzal si ma, Pane a ja som sa nechal zviešť..." - po skončení filozoficko - pedagogických štúdií mi predstavení umožnili odísť ako mladému saleziánovi - vychovávateľovi na dva roky do mesta Jakutsk.

V novootvorenom dome mládeže nás čakalo práce vyše hlavy. Bolo to oveľa náročnejšie ako 2-3 mesačné pobyty v lete. Dlhá a mrazivá zima, vyčerpávajúca práca, niekedy únava zo vzťahov, z rutiny a všednosti... to všetko by možno viedlo človeka k uzáveru: „Stačilo, nech sa teraz namáhajú iní“. Ale nad tým všetkým bol a je Pán, ku ktorému sa vždy vraciam, ktorý dáva zmysel každodenným námahám i životu ako celku. On mi dával tešiť sa z vedomia, že Mu slúžim, že som na mieste, kde ma On chce mať, že Ho môžem milovať v maličkých, v chudobných, v hladných a smädných po spravodlivosti a pravde. On mi dával tešiť sa z malých zázrakov, ktorých svedkom som bol v rozličných situáciách. On na mňa dopustil aj viaceré neúspechy, zlyhania, sklamania z mojich očakávaní, aby som sa viac spoľahol na Neho a dôveroval Mu, že aj napriek ľudským slabostiam je to Jeho dielo. Tie dva roky, prežité v Jakutsku, by som nevymenil za nič na svete! Po návrate na Slovensko teraz pracujem ako vychovávateľ mladých učňov na internáte. Som Bohu vďačný, že takto vedie môj život a som presvedčený, že mám krásnu výsadu - ale i záväznú povinnosť byť misionárom všade, kde som, kde pracujem, kde sa stretávam s ľuďmi. A ak ma Pán opäť bude „zvádzat“ na cestu do misijných území... asi neodolám a nechám sa znovu zviešť...

František Čunderlík /Harčí/ po absolvovaní pedagogicko-filozofického študentátu je vychovávateľom v SOU sv. Jozefa Robotníka v Žiline.

Potrebujem pľúca, aby som mohol dýchať, potrebujem modlitbu, aby som mohol veriť - Arťomov príbeh (od Ferka Č.)

S Arťomom som sa stretol po prvýkrát, keď mal 16 rokov. Inteligentný mládenec útlej postavy si ma premeriaval skúmovým pohľadom, keď som s gitarou na ulici vyhrával pesničky a zbehla sa okolo skupinka teenagerov. Zaujímal sa o všeličo, kládol zvedavé otázky a potešil sa ponúknutému priateľstvu. Stretávali sme sa cez letné prázdniny na ihrisku, hrávali futbal, hrali na gitare. Chodili na výlety. Arťom bol vždy v skupinke akýmsi rozvážnym povzbudzovateľom a nositeľom nových nápadov pre spoločnú činnosť. Dozvedel som sa od Arťoma, že má vážne podlomené zdravie - ako maličkého ešte v kočiaku ho raz brat vzal na silný mráz a spálilo mu to polovicu pľúc. Leto končilo a ja som odlietal na Slovensko.

- „Prídeš ešte niekedy?“ ... „Bože môj, ako veľmi by som chcel“- pomyslel som si v duchu a Arťomovi som povedal pravdu:

- „Ak Pán Boh dá, tak o tri roky by som mal azda pricestovať - teraz ma čaká rok noviciátu a po ňom dva roky štúdií.“

„Tak na nás nezabudni, píš... a pricestuj zas, ak len bude možné...“ Dobre a sľubujem, že sa za neho budem modliť.

Prešli tri roky a ja som stál pre saleziánskym domom v Jakutsku, ktorý sa mal na najbližšie dva roky stať mojím domovom a apoštolským pôsobiskom. „Pane, ďakujem Ti za vypočuté modlitby“... S Arťomom sme sa zvitáli veľmi srdečne. Bol tu už zaangažovaný ako miestny animátor, pomáhal bratom saleziánom v organizovaní voľného času v oratóriu. Poniektorí z mladých animátorov sa živšie zaujímali o kresťanskú vieru a dali sa pokrstiť. Arťom často zvrtol dialóg na otázky viery, krstu, učenia Cirkvi, vzťahov medzi pravoslávnyimi a katolíkmami, na „záhadu“ hlasu svedomia, na problém nespravodlivosti a utrpenia vo svete, na otázku smrti a posmrtného života... Ale ponuky k príprave na krst odmietal - bol úprimný a vravel, že sa bojí vážnosti tohto záväzku, že by si totiž musel uznať mnohé nedostatky a hriechy, že by musel meniť svoj život. Mal obavu z toho, že by stratil možnosť „slobodne sa rozhodovať“. Hoc chodil s nami na sv.omše a kde-tu sa s nami modlil, modlitba ho veľmi nechytala za srdce, jednoducho nedokázal s Bohom nadviazať osobný vzťah. Sťažoval sa aj na svoj osud a vravel: „Ak mi Boh chce dobre, prečo mi nevráti zdravie, prečo sa nevyyliečia moje pľúca...? Mohol by som dosýtosti behať, znášať akúkoľvek námahu, nemusel by som každú jeseň a jar ležať v horúčkach, s napichanými infúziami a (s pravidelnou dávkou antibiotík, liečiac sa v nemocnici...“

Uplynul rok a ja som cestoval na duchovné cvičenia. Vo chvíľach premýšľania a hodnotenia mojej činnosti a môjho svedectva medzi mladými som si živšie uvedomil, ako mi Arťom bližšie prirástol k srdcu a ako málo som mu dokázal zatiaľ zo svojej viery, zo svojho nadšenia pre Ježiša Krista odovzdať. Veď či som sa za neho naozaj vytrvalo modlil, alebo či som kvôli zjavným vonkajším ťažkostiam neprestal veriť, že Pán sa môže dotknúť Arťomovho najskrytejšieho vnútra? Viera je dar a treba o ňu prosiť... A v to leto som skutočne úprimne prosil: „Otče, prosím Ťa za tohto mladíka, ak chceš, daj mu živú túžbu po Tebe, po poznaní a prijatí pravdy, ktorú si zjavil Ježišovi Kristovi...“

Aké bolo moje prekvapenie, keď mi Arťom v septembri zahlásil: „Chcel by som sa stať

Misijné dobrovoľníctvo SDB v Rusku II.

Napísal Administrator

Piatok, 21 November 2008 14:49

katechumenom! Venoval by si mi čas a pomohol by si mi pripraviť sa na sviatosť krstu?" Pre mňa to bol jasný znak, že Ježiš koná svoje dielo milosti...že ráta aj s mojou y modlitbou za Arťoma a ja som mu dovedy tak málo veril. Strávili sme spolu veľa hodín. Tri hodiny v debatách, v rozoberaní Sv.Písma a katechizmu. Neraz som Arťoma povzbudzoval, aby sa nedal odradiť ťažkosťami a v srdci objavoval prítomnosť Toho, ktorý ho nekonečne miluje, aby sa s Ním zhováral, aby sa snažil zachytiť jeho hlas. A tak Arťom pridával modlitby za svoje zdravie, za svojich príbuzných a blízkych a predovšetkým za dar viery... Na Vianoce, práve na prahu otvárajúceho sa Jubilejného roku 2000, Arťom prijal sviatosť krstu. A Boh naďalej koná svoje dielo milosti....a naďalej ráta s mojimi, aj s tvojimi modlitbami...

Chudobní a slabí - prameň života (Jean Vanier)

Patrím k tej skupine ľudí, ktorej sa dostalo veľa milosti - prežiť dva krásne roky na Sibíri. Tak, ako mnohí iní, aj ja môžem potvrdiť, že omnoho viac som dostala, ako som mohla dať.

Prvý rok 1997 mojim pôsobiskom bolo oratórium v Aldane. Venovali sme sa deťom a trávili sme s nimi voľný čas hraním, spevom i vyučovaním náboženstva. Každý večer sme zašli do kaplnky pomodliť sa ruženec a potom nasledovala sv.omša. Veľkým zážitkom pre nás bol hneď prvý deň, keď nás na letisku čakali deti. Hneď sa delili so svojimi „pokladmi“. Do večera som mala veľa obalov od žuvačiek, dokonca aj zlatý dukát. Daroval mi ho jeden chlapec, ktorý ho tiež dostal. Táto ich srdečnosť a schopnosť darovať aj to málo, čo majú ma veľmi prekvapila. Keď som bola dlhšie Rusku, presvedčila som sa viackrát o typickej ruskej srdečnosti, ktorú som objavila aj u dospelých. Pozvali nás na čaj a stôl bol plný jedla, rôznych dobrôt, hoci sami toho veľa nemajú. Pre hostov poznávajú jedlo od všetkých susedov...Mnohí dospelí nás považovali za svojich blízkych a nezabúdali na nás aj v modlitbách a prosbách na sv.omši.Vedeli vyriechnúť prosbu jeden za druhého. Veľmi sa mi páčila aj spoločná modlitba na našom byte, kde sme sa neraz modlili veľmi konkrétne, "aby nám nevypli elektrinu, neuzavreli vodu", aby sme mohli prať, variť..."

K mojim misijným cestám patrili Chatystyr, Ugaján a Čagda. Najčastejšie sme chodievali do najmenej vzdialeného Chatystyru, kde bola už pokrstená rodina. Don Jozef sa venoval hlavne dospelým a ja deťom. Deti priviedli svojich bratrancov a sesternice a navštevovali sme aj tých, čo len hľadajú svoju cestu k Bohu. Veľmi im pomohla v čase povodní humanitárna pomoc z charity.V Chatystyre a Ugajáne žijú domorodí Jakuti a Evenkovia. Do Ugajánu možno prísť autom iba v zime, keď rieka zamrzla. Po letnom tábore v Tobuku a Čagde som cestovala domov. Rok ubehol, ani som sa nenazdala.

Ďalšie dva roky som strávila na Slovensku a chodila som na prípravu misijných dobrovoľníkov. V jubilejnom roku 2000 som sa dostala s Májkou Majcherovou do Nerijungri. Žili sme v tomto peknom meste dve laičky zo Slovenska a kňazi prichádzali z Aldanu raz do mesiaca. V tom roku mesto oslavovalo 25. výročie založenia - mesto úplne mladé. Vedeli sme o troch katolíckach, s ktorými saleziáni nadviazali kontakt už predtým. Prostredníctvom týchto prvých žien sme hľadali ďalších, ktorí sa postupne schádzali na našom byte. Prvýkrát v tomto meste mohli katolíci sláviť Vianoce vo svojom obrade

Misijné dobrovoľníctvo SDB v Rusku II.

Napísal Administrator

Piatok, 21 November 2008 14:49

spolu s kňazom a potom aj Veľkú Noc 2001. Boli to naozaj milostivé roky.

Vyskytli sa aj ťažkosti. V decembri 2000 nám úrady nechceli povoliť ďalší pobyt a ukazovalo sa, že sa budeme musieť vrátiť na Slovesko. My sme sa vytrvalo modlili, aby sme s týmto spoločenstvom mohli spoločne sláviť príchod Pána Ježiša na Vianoce. Vtedy, keď som povedala Pánu Bohu: „Áno, Pane, nech je tak, ako Ty chceš“, vtedy sme dostali povolenie na ďalší pobyt. Bolo to na sviatok Nepoškvrneného Počatia Panny Márie a keďže v tento deň aj don Bosco začal svoje dielo, aj on nám poslal darček- po prietťahoch nám zapojili telefón.

Verejne sme nemohli chodiť do škôl ani oficiálne vystupovať, preto sme sa stretávali s veriacimi na našom byte, kde nám jedna izba slúžila ako kaplnka. Naše farničky veľmi rady spievali, dokonca Tichú noc sa naučili spievať aj po slovensky. Na Vianoce sme sa zoznámili s ďalšími katolíkmi a prichádzali k nám aj pravoslávni veriaci. Deti si prinášali svojich priateľov a učili sme ich náboženstvu, ale i hre na gitaru, na syntetizátor, učili sme ich variť a piecť a keď sa oteplilo, chodili sme na výlety. Žili sme ako jedna rodina. Na Kvetnú nedeľu sme mali kaplnku plnú ľudí a na Veľkonočnú sobotu sme mali dva krsty. Otec Jiří z Poľska povedal, že tieto deti sú našimi sestrami, z čoho sa všetci veľmi tešíme. Zároveň nás poprosil, aby sme ich sprevádzali na ceste viery. V tvárach prítomných som videla radosť akoby naozaj boli ich vlastnými deťmi. Ľudia vedeli, že sme tam stále, že môžu prísť kedykoľvek. Raz mi jedna farnička povedala: "Dnes som telefonovala mame a povedala som jej, že som bola na sv. omši. Mama bola rada, že mám kam chodiť..." To bola pre nás pochvala od Pána.

Často som si tam uvedomovala, aké máme doma výhody. Sv. omša je v mestách každý deň a môžeme si vybrať čas. Títo ľudia sa tešia, keď raz za čas môžu stretnúť kňaza a prijať Eucharistiu. Mám veľkú radosť, že na konci Jubilejného roka sa Pán Ježiš narodil aj v tomto meste, že v ňom naďalej žije a veriaci sem môžu prísť počuť ho cez Slovo Božie, môžu sa s Ním skutočne stretnúť.

Mária Decká, pracuje ako administratívna pracovníčka a svoj čas venuje deťom zo saleziánskeho strediska v Žiline.

Kontakt

Bližšie informácie o saleziánskych misijných dobrovoľníkoch vám radi poskytnú na tejto adrese:

o.Štefan Wallner
Saleziáni Don Bosca
Miletičova 7

821 08 Bratislava 2
alebo telefonický kontakt: 02 / 502 31 115

Prihlášky, ktoré budú okrem iného obsahovať aj tieto údaje: meno, priezvisko, bydlisko, psč., telefón, farnosť, posielajte na horeuvedenú adresu, alebo pošlite e-mailovú správu na niektorú z týchto adries:
misie@sdb.sk alebo vikar@sdb.sk

Požiadavky kladené na misijného dobrovoľníka do Ruska

Čo sa očakáva od misijného dobrovoľníka?

V prvom rade sa od neho očakáva viera, že Pán ho povoláva do tejto služby, že On je iniciátor volania. Je potrebná dobrá vôľa slúžiť, inkulturovať sa a pomáhať tým najbiednejším. A sprevádza ho nádej, že Pán požehná jeho prácu a ochotu.

Požiadavky:

- žiť príkladným kresťanským životom;
- mať aspoň 18 rokov a menej ako 35;
- mať odbornosť alebo skúsenosť, ktorou sa dá prispieť k dobru;
- mať dobré zdravie a fyzickú kondíciu;
- mať zmysel pre humor a prácu s mládežou;
- ochota pripravovať sa na túto misiu spolu s inými dobrovoľníkmi v duchu spolupráce a veľkodušnej obetavosti;
- chcieť pomáhať núdzným a odstrčeným na okraj spoločnosti;
- ochota naučiť sa saleziánskemu spôsobu apoštolátu,
- mať duchovné vedenie (najlepšie u saleziánov),
- schopnosť naučiť sa po rusky.